

J. R. R. Tolkien

STĂPÂNUL INELELOR: ÎNTOARCEREA REGELUI

f r a g m e n t

—Stăpâne! strigă Sam.

La acest strigăt, Frodo tresări și începu să vorbească, cu voce limpede, chiar așa, cu voce atât de limpede și de puternică, cum lui Sam nu-i mai fusese niciodată dat să audă ieșind din gura lui. Și vocea aceasta se înalță peste freamătul și zbciumul Muntelui Osândeii, răsunând în boltă și pereți.

— Am venit, spuse el. Dar nu doresc să fac ceea ce am venit aici să fac. Nu voi face această faptă. Inelul este al meu!

Și dintr-odată, când și-l puse pe deget, dispăru din fața ochilor lui Sam. Lui Sam i se opri respirația în piept, dar n-avu vreme să strige, căci în acea clipă se petrecură mai multe lucruri deodată.

Ceva îl lovi cu violență pe Sam în spate, picioarele îi fugiră de pe pământ și zbură cât colo, izbindu-se cu capul de podeaua de piatră, atunci când o formă întunecată sări peste el. Sam rămase nemișcat și preț de o clipă totul se întunecă în mintea lui.

Iar departe de acolo, când Frodo și-a pus Inelul pe deget și a hotărât că era al lui și numai al lui, și a făcut asta în Sammath Naur, în chiar inima regatului, stăpânul acestuia, Puterea din Barad-dur, s-a cutremurat și Turnul s-a scuturat din temelii și până la mândra și neîndurătoarea sa coroană. Seniorul Întunecimii și-a dat seama de existența lui, și Ochiul lui, care străpungea toate umbrele, privi peste câmpie la ușa aceea pe care tot el o făcuse; și nesăbuița sa i se dezvălui în întreaga ei grozăvenie într-o străfulgerare orbitoare, și atunci abia pricepu șiretlicurile dușmanilor săi. Furia îi izbucni într-un foc pârjolitor, dar teama lui se înalță ca o mare de fum negru ce sta să-l înece. Căci înțelese în ce pericol de moarte se afla și cât de subțire era firul de care se mai agăța soarta lui.

Mintea lui se scutura de toate șireteniile și plasele de teamă și trădare, de toate vicleniile și războaiele pe care le urzise; și regatul său fu străbătut de o zguduire, sclavii săi se pierdură cu firea, armile sale se opriră

Pejac: **OCOLIRE**

locului, iar căpitanii lui, împietriți deodată și neputincioși, șovăiră și se lăsară pradă disperării. Căci Puterea îi uitase. Întreaga ei putere și mintea ei întregă, care-i mânuise și-i mânase până atunci, se năpustiseră cu o forță copleșitoare asupra Muntelui. La porunca Seniorului, nazgului, Duhurile Inelului, se rotiră scoțând țipete sfâșietoare, zburară într-un ultim zbor disperat, mai iute ca vântul și, cu bătăi furtunoase din aripi, se repeziră spre miazăzi, asupra Muntelui Osândeii. Sam se ridică în picioare. Era amețit și sângele ce-i țâșnea din cap îi picura în ochi. Făcu pe băjbăite câțiva pași înainte și atunci văzu un lucru ciudat și cumplit. La marginea prăpastiei, Gollum se lupta ca un nebun cu un dușman nevăzut. Se clătina încoace și-ncolo, acum atât de aproape de buza hăului, încât aproape că se prăvăli înăuntru, acum retrăgându-se, căzând la pământ, ridicându-se, căzând iar. Și în tot acest timp sâșăia fără să scoată un cuvânt. Focurile de dedesubt se stârniră mânioase, lumina roșie străluci și întreaga peșteră fu năpădită de o străluminare orbitoare și mare fierbințea. Brusc, Sam văzu cum degetele lungi ale lui Gollum se trag în sus spre gura acestuia; colții lui albi luciră și apoi clănțaniră când se încleștară. Frodo scoase un țipăt și iată-l acolo, căzut în genunchi, la marginea genunei. Iar Gollum, dansând ca un nebun, ridică în sus Inelul, în cercul căruia încă mai stătea înfipt un deget. Inelul lucea acum ca și când cu adevărat fusese făurit din foc viu.

—Neprețuitul, neprețuitul, neprețuitul! strigă Gollum. Neprețuitul meu! Ah, Neprețuitul meu!

Și cu aceste vorbe, tocmai când ochii îi erau îndreptați în sus pentru a se desfăta cu trofeul, pași mult prea departe, călcă în gol, se legănă o clipă pe margine și, cu un țipăt sfâșietor, se prăbuși. Din adâncuri mai răzbătu un ultim neprețuit văitat și dus a fost.

Fragment preluat din: *Stăpânul Inelelor: Întoarcerea Regelui*, e-book